

kan ikke siges: saa meget bedækker jeg med Bygning. Mesten skal være Gaardsplads, Stadsplads, Oplagsplads osv. Men for hver lille Parcell, hvorpaa man overhovedet vil opføre en Bygning, maa man skøbe Byggefrihed for hele Parcellen, det kan ikke blive anderledes; nder maa forlanges Betaling for hver Parcell under Gætt, ellers løser det hele sig op i Forvirring. For enhver Parcell maa Byggefriheden skøbes paa een Gang. Paa den Maade er det uhyggeligt, at der ikke er noget Menneske, der kan indlade sig paa at skøbe Byggefrihed for sin Grund, enhver Grundejer, der vilde forsøge det paa efter den nu satte Taxation, vilde ruinere sig. — Men saa kan Ciernen jo lade Grunden ligge, som den er, saa kan han jo lade være at bygge. Nu vel, det kan han ikke, som man nu gaar frem. I fuldkommen Modsetning til hvad nder var Forudsætningen ved Udskænningen, laf det oprindelige Lovudkastets 3. Art. stræber Krigsministeren at anvende en Træng paa de private Grundeiere, ved ikke at respectere dem bestaaende Tilstand, men forlanges at alle Bygninger med Revers skulle rydes bort, medmindre Byggefriheden indløses hos Staten. — Dette er Sagens ene Side. Dens anden er, at Krigsministeriet ikke bør disponere paa en saadan Maade, at Staten ikke faaer den Indtægt ud af Byggefriheden, som kunde opnaaes, hvis man var sig rigtig ad. Det er uforstandigt at sætte Verdiferogelsen til et saadant Beløb, at der ikke kommer Noget ind i Statskassen derved. Det kan ikke hjælpe, at vi opføre 3 Millioner Rd. paa Papiret, naar vi ikke faaer Noget deraf. Derjom man virkelig vil opnaae Noget, maa Verdiferogelsen ansettes saaledes, at de Paagældende kunne have nogen Fordeel ved inderst muligt og i den videste Udstrækning at indfri Byggefriheden. (Hi, mine Herrer) De maa have Skat for Det, at althom Tiden gaar hen, saa vil det blive meget uansætteligt at bevare den Forskjel i Grundenes Værdi, paa hvilken Forudningen om dette særlige Nederlag til Staten alene stættet sig. Man har nu solgt til Kommunen Arealer med fuldstændig Byggefrihed, og disse Grunde ville snart komme i Mærkedet. Man har fremdeles liggende ligger uden for Byen det forhenværende Demarcationsterrain,

der ligeledes har fuldstændig Frihed til Bebyggelse uden Erstatning. Men saa have vi den smalle Strækning af private Grunde mellem Farinagsveien og Soerne, og paa den skal der alene kunne bygges imod Bederlag til Staten. Dette kan ingenlunde forståes og til Neds gaar, jaalenge den historiske Grundring om den tidligere Tilstand endnu er levende, skjøndt jeg indrommer, at selv efter en kort Tids Forløb bliver det næsten ufatteligt, hvorledes saadanne Forskjelligheder kunne gjøres gjældende. Naar Noget af de Herrer kommer ud ad Vesterbro, vil jeg bede dem lægge Mærke til, at naar de ere komne gjenem Alleen og naae til den saakaldte „gamle Sisebod“, ville De paa venstre og høire Side af Vesterbrogade finde et Par smaa lave Huse, og saa begynder der pludselig lidt længere ud, en høiere Række af Huse, hvis nøgne Brandmure vise deres brede Slade, det er den uhyggelige Demarcationslinie, der gaar langs med Gavlén af disse høie Huse; „Siseboden“ og de smaa Huse hvile endnu under den gamle Demarcationsindskrænkning og maae ikke bygges høiere op, førend Ciernen have fornøiet Staten derfor, hvorimod de lidt fjernere liggende Steder have faaet denne Tilladelse i 1852 for Intet; den første lille Gade tilhøire paa Vesterbro, luffet med et Stakit, kaldes Petersens Passage, den ene Side af denne Passage er fuldstændig fri til Bebyggelse, medens den anden hviler under Demarcationsindskrænkningen og først maa løsfjøbes fra denne. Allerede nu seer dette høist besynderligt ud, men lad os tænke os en Snees Aar frem i Tiden. Naar Kommunen har begyndt at benytte sit Terrain, naar der reiser sig Gader, Veie og Anlæg af en forskjellig Art paa det nu øde henliggende Terrain, vil man da i Fremtiden kunne forstaae, hvorfor der paa den ene Side af Veien skal kunne bygges frit, som man vil, alene under Genhyn til Bygningsloven, medens man paa den anden Side ikke maa reise nogenomhelst Bygning, ikke engang et Skuur, uden at betale særligt derfor. Ikke et Skuur! Dette bringer mig i Tanke om et Exempel paa den Genhynsløshed, hvormed Ministeriet er gaaet frem i sin Fordring om Stevnsernes Suldbyrdelse. Der findes